

Dorinta - Mihai Eminescu

Poezia "Dorinta" este o poezie de dragoste ce a aparut in revista Convorbiri Literare pe data de 1 septembrie, 1876. Prin atmosfera, tonalitate, sentimente, poezia apartine primei perioade de creatie, primei etape a liricii erotice. Prima strofa incepe cu o chemare in codru, dupa care se schiteaza imaginea codrului doar prin cateva elemente: izvorul personificat, metafora "prispa cea de brazde" si "crengile plecate", epitet metaforizat. Prin folosirea singularului "izvorul" se creeaza o sugestie de unicitate a cadrului, iar aplecarea crengilor aduce note de gratie, tonalitati delicate care indulcesc toate contururile.

De asemenea, verbul "a ascunde" sugereaza realizarea unei taine, de parca o vraja ar stapani acest cadru pregatit la randul lui sa primeasca misterul iubirii. Personificarea izvorului subliniaza transformarea naturii in romanticul "etat d'ame" (stare de suflet), natura existand ca o prelungire a tremurului interior a indragostitilor.

Prin toate acestea, prima strofa realizeaza imaginea unei naturi de mare frumuseti, o natura de mit, dar in acelasi timp, calda, intima, familiara, ocrotitoare. In urmatoarele strofe este descrisa scena de iubire prin intermediul unor gesturi care capata in poezia eminesciana valoare de ceremonial. Ca orice ritual, si ritualul iubirii presupune o initiere marcata in poezia eminesciana prin ridicarea valului. Urmeaza un adevarat dialog al trupurilor, un dialog de taina si de vraja, compus din putine gesturi care devin din ce in ce mai senzuale. In strofa a treia, prin sintagma "singuri-singurei" se accentueaza sentimentul desprinderii de lume si se subliniaza atmosfera de magie a iubirii, adapostita de imparatia tainica a codrului.

Tot in aceasta strofa reapare un element al naturii, devenit motiv frecvent in poezia lui Eminescu: florile de tei. Prelungind sugestia din prima strofa, prin epitetul cu valoare de personificare "infiorate", se subliniaza ideea transformarii naturii intr-o fiinta la fel de sensibila, la fel de emotionanta, ca si indragostitii. Se sugereaza astfel prezenta unui fluid ascuns care circula in permanenta de la fiinta spre natura si din natura renascand in fiinta. In strofa a patra, intr-un singur vers, prin epitetele "alba" si "galban" se schiteaza portretul fetei. Alaturarea acestor epitete cromatice este destul de frecventa in opera eminesciana si ele sugereaza aici un portret de mare delicatete, o frumuseti luminoasa, inocenta.

Versul "lasand prada gurii mele" aduce o nota de senzualitate marcanta, atenuata insa prin prezenta epitetului "dulci" prin care intreaga scena repusa in atmosfera de vraja a puritatii, de farmec mut. Ultimele doua strofe marcheaza iesirea din real, iubirea fiind proiectata in zonele onirice. Daca pana acum predominau imaginile vizuale, arhitectura poemului incepe sa se compuna predominant din imagini auditive. Se folosesc pentru aceasta si aliteratiile sugerand toate o muzica de soapte, o muzica a glasurilor inganate, a armoniilor murmurate, stinse, invaluitoare. Folosirea pluralului "izvoare" insotit de epitetul "singuratice" proiecteaza scena pe dimensiuni cosmice, hieratizand cadrul.

Daca in prima strofa era o atmosfera a unei frumuseti familiare, acum frumusetea aceasta, cuprinzand parca structurile intregului univers, se innpbileaza, eternizandu-se. Totodata, cuplul de

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

indragostiti se hieratizeaza devenind parca simbol al perechii originare intr-un Eden mitologic. Ultima strofa accentueaza contopirea indragostitilor cu infinitul etern al naturii prin personificarea codrului batut de ganduri si prin troienirea sub florile aromatoare ale teiului. Repetitia "randuri, randuri" lasa parca poezia deschisa spre noi si noi contopiri om-univers prin iubire.